

מד אמר החבר וכן הענין האלהי ממנו כמעלת הנפש מן הלב, ועל כן אמר רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה על כן אפקוד עליכם, ואלה הם החללים. אבל הבריות מה שאמרו רבותינו מוחל לעונות עמו ישראל, מעביר ראשון ראשון, כי איננו מניח עונותינו להתעכב עלינו ויהיו נורמים לאבדנו לנצרי, כאשר עשה *האמורי שאמר עליו כי לא שלם עון האמורי עד הנה, והניחו עד שהתחזק חולי עונותיו והמית אותו. וכאשר הלב משרשו ועצמו שוה ומיושר המזג להרבק בו הנפש החיה, כן ישראל מצד שרשם ועצמם ידבק בהם הענין האלהי, וכאשר ישוג הלב משאר האברים חללים מתאוות הכבוד והאצטומכא והביצים מרוע מזגם, כן ישראל ישיגם החללים מהתדמיותם בגוים, וכמו שאמר ויתערבו בגוים *וילמדו להאמורי

קול יהודה

אוצר נחמד

בנקלה על כל טעם, מחלילו ומצריחו על יצר האגרים כחמור. ואולי אמר לערן, כי בנחיתתו יהיה רב חללים. ואמר הרגשתי, כי בנחיתתו ידחה לוחם נחמלת פנימית. ויהיה אמרו הם מביאים וכו' והם הסבה וכו', להורות כי מבין שניהם יצא ענין היותו רב חללים ורב בריאות כחמור:

מד וכן הענין האלהי ממנו כמעלת הנפש מן הלב. שיעורו שמדרגת הענין האלהי וערכו חללו נפשות חלל הלב, וכמו שבריות הלב הכרחי להחיות על ידו האדם בגוף בן האומה הזאת צריכה לבריות השלמות להיחול על ידה הענין האלהי בעולם. והדברים ברורים ממה שהאיר אל עבר פניהם ביאור כללותם בסיון ל"ז ומן זו והלאה: וכאשר הלב משרשו ועצמו שוה המזג וכו'. הכונה בזה כמו שהלב הוא משרש יצירתו ועצמותו שוה המזג ומלך זה דבק בו האדם החיה, כן פס בני ישראל מצד כהונה שרשם ועצמם, ומלך זה ידבק בהם הענין האלהי, כי לא הביט און ביעקב ולא ראם עמל בישראל ולפיכך ה' אלהיו עמו. ואמנם כל התלזה אשר מלאהם איננה רק מרשעת הכוחים אשר התחברו אליהם ויהיו להם למוקש, כי על כן נצח מניעות רבות בחורה לכל יכרתו להם בריה ואמר לא יטבו בלרעך מן יחסיאלו לוקח לי וגו' וכמה לחזרות על זה רבו מספר והגיון מוחל אל דרך הגיון אל תלמדו וגו': וז"ל וכאשר ישוג הלב משאר האברים חללים וכו' כן ישראל וכו'. וזכר הכבוד והאצטומכא, כי בהם חשעורר טאות המאכל והמשפח

מד וכן הענין האלהי ממנו. טעם אלסית עיקר חנייתו היא עליו עדת ישראל: כמעלת הנפש מן הלב. כמו שהנפש שזכר עיקר חנייתו כלל ומשם מתפשט הכח אל כל האברים, וכן הענין האלהי מתפשט בעולם מן המושפע עליו: רק אהבם ידעתי וגו'. ר"ל הם נכנסו מקבלים אור ה' והשתחוו בראשונה: על כן אפקוד עליכם את כל עונותיכם (עמוס ג'). מתחת שש חניית קדושתו יתברך על כן אינו יכול אסילו עון מעט שיהעכב בהם וסוקד עליהם בעונתם, כדי שיסוצו תיקף וידחו העון מקרבם עד שיהיה כל קדושתם כלם קדושים: אבל הבריות וכו'. מה שאמרתי בסיון ל"ז כי סלך רב הכריות באגרים וכנגדו בישראל, הוא מה שאמרו רבותינו מוחל וגו', כ"ס (דף י"א) אמרו על ספק נושא עון וסוכר על טעם, חנף דבי רבי ישמעאל מעביר ראשון ראשון. אף בהשגת מוסק יוס הכסורים נוסד בא"י וכו' מוחל לעונותינו ולעונות עמו בית ישראל ומעביר לעונותינו בכל שנה ושנה, וזה ענין מעביר ראשון ראשון, והכל אחד: לאבדנו. לאבד לאתנו: כאשר עשה האמורי. מוסק על אמרו כי איננו מניח עונותינו להתעכב עלינו, שיהיה בענין ששש האמורי שהאריך נרשעו עד שנתמלא סאתו וקודם לזה לא קבלו שום עונם עד שנשגלם עונם כדי לסמיכתם לגמרי: שוה. בהרכבתו: ומיושר המזג. ר"ל שאין במזג סלך התגברות שום חלום, ע"ד שאמרו הראשונים כי התגברות החלום שזכרם הם נמשכים כפי הרכבת היסודות והמדות, ע"ד שאל יתגבר בלדס יסוד אש והמדה הידוקה הנמשכת ממנו הוא נעסן, שוקר דמים, וכיוצא באלו ענינים שהאמורי שפכתיים הקדמונים. ע"כ אמר סלך מיושר המזג ואין נוסס מלך עולם הרכבתו לנשם פחיתות, וע"כ הוא מרכבה לנשם האדם. כן הם ישראל ישרים בעניניהם ואין בהם נטייה לתעלות מנוות ולתאוות בהמיות, על כן ידומם לסיוע מרכבה לכבוד ה', ואולי על שם זה נקרא יסודן כענין שנאמר ויהי

